

Guðri og Pól Andrias

VALDU AT RAÐ- FESTA FAMILJUNA

– Eg føli, at fólk ofta hyggja løgi at mær, tá eg sigi, at eg havi valt at vera heima hjá børnunum. Eg eri von við spurningar sum: »Gongur tú so bara heima?«, »Fekk barnið ikki pláss á stovni?« og »Tímir tú ikki at arbeiða?« Tað er tí ikki nakað, eg rópi hart um. Eg tori serliga illa at tosa við aðrar mammur, tí tær hava valt nakað annað. Eg ynski ikki tær skulu føla, at eg haldi, at mítt val er betri, tí umstøðurnar hjá øllum eru ymiskar, sigur 27 ára gamla Guðri Oddmarsdóttir Larsen, ið hevur valt at vera heima hjá børnunum

HALLUR AV RANA

Elsta dóttirin hjá Guðri og Pól Andrias Larsen, Rebekka, fór í dagrøkt, tá hon var beint undir sjei mánaðir gomul. Tá var barsilsfarloyvi liðugt, og Guðri mátti fara aftur til arbeiðis. Tá dugdi Rebekka nóg illani at sita og grulva, og dugdi ikki at siga, hvat hon vildi og ynskti. Hon treivst ikki so væl í dagrøktini, og Guðri kláraði heldur ikki at vera burtur frá henni.

– Eg græt, tá eg lat hana frá mær í dagrøktini. So stutt áðrenn vit fluttu niður, valdi eg at taka hana heim, og setti mær fyri, aldrin at gera nakað líknandi aftur.

Soleiðis greiður Guðri Oddmarsdóttir Larsen frá um støðuna, ið við-virkandi til, at hon í dag hevur tikið tað, í modernaðum tíðum, óvanliga valið at vera heima hjá sínum børnum.

Rebekka er í dag fyra og eitt hálvt ára gomul, og lítla familjan er flutt aftur til Føroyar, og búleikast nú á Toftum. Í dag er Rebekka so mikið gomul, at Guðri hevur valt at senda hana í barnagarð, har hon trívist sera væl, men eitt ára gamla dóttirin Naomi, er framvegis heima hjá mammu síni.

– Naomi varð fødd tá vit búðu í Danmark. Tað var fantastiskt, tí tá kundi eg fara á barsil í eitt ár. Tá legði man væl merki til, hvussu stórir munur er á einum barni, ið er sjei

mánaðir gamalt og einum, ið er eitt ár gamalt. Men eg føldi kortini, at tað ikki var rætt at koyra Naomi á stovn, so eg og maðurin valdu, at eg skuldi vera heima hjá henni. Vit valdu tað, ið vit føldu var rætt fyri okkara familju.

Ein annar friður í heiminum

Avgerðin um at vera heima, er ein, ið Guðri ikki angrar. Tvørturímóti, so heldur hon, at tað er ein nóg stórri friður yvir heimi og familjuna, nú hon er heima, og kann brúka meira tíð saman við børnunum.

– Tað følist í familjuni, at tað er meira róligt heima og nógv minni stress. Tað er eisini gott fyri Rebekku, ið trívist betri, nú tað er meira róligt. Eg havi tað eisini sjálv nógv betri, nú eg eri heima við tí yngri, og ikki má lata hana til nakran annan.

Serliga kennir Guðri munin, tá eldra dótturin kemur heim frá barnagarðinum.

– Eg fái betri tíð at gera ymisk ørindir og annað arbeiði. Eg fái millum annað keypt inn og ruddað húsi, áðrenn Rebekka kemur heim. So tá hon kemur heim, og er troytt aftaná ein langan dag, so kunnu vit hugna okkum saman, og børnini sleppa undan, at verða háláði við til handils ella okkurt annað ørindi, ið tekur fokus frá teimum. Morgnarnir eru á sama hátt. Vit kunnu taka okkum góða tíð, tí vit hava einki at skunda okkum til, greiður Guðri frá.

Sostatt hava hon og maðurin eina

dóttur, ið aldrin hevur verið á stovni, og eina, ið fór á stovn aftaná sjei mánaðir. Sjálv heldur Guðri, at hon merkir mun.

– Eg meti, at tað er ein stórir munur á, hvussu væl tær hava trívist. Tað hevur sjálvandi eisini nakað at gera við persónmanskuna. Eg havi lagt merki til, at Naomi trívist væl og følir seg trygg. Eg haldi tó ikki, at Rebekka hevur tikið nakran skaða av, at hon fór at á stovn, tá hon var sjei mánaðir gomul. Hon er ein glað og fitt genta í dag, sum trívist væl í barnagarðinum og aðrastaðni, metir Guðri.

Gongur tú so bara heima?

Tað er ikki eins vanligt, sum tað var fyrr, at mammur velja at vera heima hjá børnunum. Tað merkir Guðri eisini, tá hon mótir fólki, ið spyrja hana, hvat hon tekst við.

– Eg føli, at fólk mangan hyggja løgi at mær, tá eg sigi, at eg havi valt at vera heima hjá børnunum. Eg eri von við spurningar sum: »Gongur tú so bara heima?«, »Fekk barnið ikki pláss á stovni?« og »Tímir tú ikki at arbeiða?« Tað er tí ikki nakað, eg rópi hart um. Eg tori serliga illa at tosa við aðrar mammur, tí tær hava valt nakað annað. Eg ynski ikki, at tær skulu føla, at eg haldi, at mítt val er betri, tí umstøðurnar hjá øllum eru ymiskar. Eg havi stóra virðing fyri teimum kvinnum, ið eru farin út aftur á arbeidsmarknaðin.

Guðri metir, at rákið er við at

venda í Danmark, har tað verður alsamt meira vanligt, at mammur velja at vera heima hjá sínum børnum. Har er ein stórri opinleiki um evnið, heldur Guðri, ið vónar, at hugburðurin eisini byrjar at broytast í Føroyum.

– Tað kann væl vera, at tað er um at broytast í Føroyum eisini. Tað vóni eg, tí tað er so gevandi at vera heima við børnunum. Eg havi tosað við fleiri kvinnur, ið vóna, at teirra børn ikki fáa pláss á stovni, so tey kunnu ganga longri heim. Men tær flestu hava eitt arbeiði, ið tær føla, at tær mugu aftur til, sigur Guðri.

Sleppi at uppliva tær lítlu og ríku lóturnar

Menningin hjá smábørnum gongur við rúkandi ferð tey fyrstu árin, og tað er ikki óvanligt, at tað er dagrøktarmammur, ið er tann fyrsta at uppliva fyrstu fetini hjá einum barni og aðrar líknandi lóturnar, tí børn eru so leingi á stovni.

Tað eru júst tær lóturnar, ið Guðri hevur saknað, og sum hon heldur ríka so nógv um gerandisdagin.

– Eg fái allar hesar lítlu og ríku lóturnar við. Hjá Rebekku, so var tað dagrøktarmammur, ið sá hennara fyrstu fet, og tað var hon, ið upplivdi tær serligu lóturnar, ið ein mamman ynskir at uppliva. Man fær eisini eitt heilt serligt samband ella nærleika við børnini, tá man er saman við teimum. Sum mamma fær man

Eg haldi heldur ikki, at vit hava uppgivið so nógv. Tað ger einki, um man ikki eigur tað nýggjasta nýggja av øllum. Vit hava bara valt at raðfesta øðrvísi«